

domsforfald eller i lignende Tilfælde, og at han navnlig i det sidste Aar har gjort Tjeneste der i 127 Dage. Efter Modtagelsen af denne Skrivelse kan jeg ikke Andet end fastholde min ved forrige Behandling udtalte Formening om, at saavel Magistratens som Postmesterens Erklæring, der gik ud paa, at den paagjældende Person stod i et noget for løst Forhold til Landet, til at man deri kunde begrunde hans Adkomst til at opnaa Indfødsret, var fuldkommen rigtig. Jeg kan derfor ikke Andet end anse det for at være i ikke ringe Grad ubehødig, at den nævnte Person nu findes paa Lovforslaget, værende kommen derind ved det private Initiativ paa Sagens meget sene Stadium, og idet man, saavidt jeg ser, væsentlig har støttet sig til en Anbefaling fra en underordnet Postembedsmand, en Anbefaling, som efter den senere modtagne Erklæring fra Overpostmesteren, dog maa ses at være ikke lidet afvigende med Hensyn til Opfattelsen af den Paagjældendes Forhold fra den, som Overpostmesteren havde. Jeg maa nemlig bemærke, at Overpostmesteren har erklæret, at den Paagjældende ikke har nogen bestemt Udsigt til, at han i den nærmeste Tid kan vente at blive fast ansat i Postvæsenets Tjeneste. Da han nu imidlertid i det Hele efter Overpostmesterens Erklæring har faaet et ret rosende Vidnesbyrd og maa anses for at være en hederlig Mand, har jeg ikke villet stille noget Endringsforslag til at faae ham udbragt af Loven, navnlig af Hensyn til, at det, naar han nu en Gang er optagen deri, maatte anses for at være væsentlig haardere for ham nu at blive udslettet igjen, end om han aldrig havde været opført i Loven, og at Sagen i sig selv jo ikke er af nogen særdeles overveieende Betydning. Jeg kan dog imidlertid ikke undlade udtrykkelig at udtale, at den Omtændighed, at han nu endelig maaske faar meddelt Indfødsret, i ingen Henseende kan have nogen Indflydelse paa hans Adkomst til at blive fast ansat i Postvæsenets Tjeneste, men at hans Adkomst dertil maa blive ganske den samme, som den vilde have været, hvis han ikke havde faaet Indfødsret. Ved Siden heraf skal jeg bemærke, at det jo heller ikke havde været helt nødvendigt for ham at faae Indfødsret for at blive fast ansat i Postvæsenets Tjeneste, naar man havde troet derved at indvinde en meget dygtig og duelig Person; en saadan Feil vilde i alt Fald kunne være afhjulpen derved, at han var bleven konstitueret i nogen Tid og derefter havde faaet Indfødsret.

Sable: Inden der strides til Afstemning i denne Sag, finder jeg mig dog opfordret til at sige et Par Ord om den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet om den Mand, der er optagen heri Folkethinget, er bleven omtalt. Saalænge der haves den Slags Samfund, som vi nu kalde „Stater“, og som tillige giver de enkelte Borgere visse Ret-

tigheder, saalænge vil man i alle Stater have Noget, der hedder Indfødsret, og hvis Hovedgrundsetning er den, der staaer i vor Indfødsretslov af 1776, at Landets Børn skulle nyde Landets Brød. Det kan gjerne være, at dette er af den Slags Indskrænkninger, der ville falde bort med Tiden, naar Samfundene rykke hverandre nærmere; men den Indvending, jeg vil tillade mig at gjøre nu, inden vi strider til Afstemning, angaar kun den Maade, hvorpaa det, at en Person skulde kunne opnaa en lønnet Stilling heri Landet, er paaberaabt netop under denne Forhandling. Dette vil jeg nedlægge Indsigelse imod; thi Et er det, mine Herrer, at Mænd, der finde deres Regning ved at komme til Danmark og der søge at ernære sig, ønske efter at have været der i nogen Tid tillige at opnaa de Rettigheder, som danske Medborgere have — dette kan billiges, og saaledes vil det ogsaa være i andre Lande — men en helt anden Ting er det, at en Mand søger Indfødsret for at opnaa et Embede i Danmark. Dette nedlægger jeg Indsigelse imod, thi det er ikke Meningen med den Maade, hvorpaa vi her meddele Indfødsret, at man skulde give Udlændinge Udsigt til, at de ved at komme herind kunne netop imod Indfødsretslovens Ord tage Brødet fra Landets egne Borgere. Lad Vedkommende søge en privat Stilling i Danmark, lad ham finde, at Danmark er et godt Land at være i, men lad ham ikke paaberaabe sig, at det, at skaffe sig Indfødsret her, skulde give ham en Adkomst til at faae en Ansættelse i den danske Stats Tjeneste. Det er dette, jeg vil nedlægge Indsigelse imod, det er ikke denne Maade, hvorpaa der skal gives Indfødsret.

Ordføreren (Bajer): Med Hensyn til det Spørgsmaal, der først har været fremdraget her, vil jeg kun sige, at selv om det høie Landsting ikke skulde stille Endringsforslag nu, da Sagen kommer tilbage til det, saa tror jeg dog, at det alligevel har haat sin Nytte, at Udvalget har gjort opmærksom paa, at der muligvis kunde staa — jeg veed ikke, om det er Tilfældet her — Skoler, som kunde blive ligesom smaa Centra for fremmede Kolonier. Jeg gjentager: vi have ikke tilstrækkelig Oplysning til at kunne sige, om noget Saadant er Tilfældet her; men jeg tror, at det er rigtigt, at den almindelige Opmærksomhed bliver henledt paa den Fare, der kunde være for Nationaliteten, hvis Saadant blev almindeligt. — Der har været talt meget om det saakaldte løse Forhold, hvori den anden omtalte Person, Nylander, skulde staa til Danmark. Ved at gennemse de Dokumenter, som senere efter 2den Behandling ere tilstillede Udvalget, ledes man til at tro, at der her oprindeligt har fundet en lille Misforstaaelse Sted. Da nemlig Overpostmesteren første Gang blev spurgt om denne Person, gik hans Svar ud paa, at han ikke kunde